

пустилися ми — на границі божевілля —
у простір, вмощений вітрами, пройдений за день.
сплило за нами молоком зів'яле листя —
і вже неначе не тривожаться ліси.

не так тобою упиватись, як в тобі не утопитись !
години розляглися на порозі сфінксами.
та як, лишаючи знак зуба на твоїм плечі, мені
(свідомість роздирається, немов папір)
не оп'яніти ?

Збірка « [Омана Молока](#) ».